

честь; а още повече ся смѣти, когато нейната робыня — Мира — изяви своето име и качество, а тамошнитѣ хора ней отдадохъ секаквы почести, и ѿ казахъ че тя само може да заповѣдва въ кораба също като господарка на него. Този разговоръ възнемири Елиса, която каза на робынятъ си Мирѣ: „Много сте несмисленна, дѣто слушате думытъ на такыва хора. — Сичко ѿе напраздно! Господжо, ѿ каза господарьтъ на шалупѣтъ, вый ѿе сте вече въ Атинѣ. Знайте, че триста робѣе отчаяни отъ лошото употребленіе на господарытъ имъ, ся избавихъ въ този островъ, и има триста години отъ когато ся основали тука ѿднѣ Републикѣ, въ която сичкитѣ чловѣци сѣ равни. Но тѣ ся установили ѿдинъ законъ, комуто трѣбва да ся подчините или доброволно или силомъ. И за да почувствува господаритѣ колко сѣ имали неправдѣ да злоупотрѣблява въластьтъ си, която иматъ възь тѣхнытъ слугы, законитѣ сѣ ги осѣдили да бѣдѣтъ и тѣ робѣе тука въ тѣхнѣтъ околностъ. Тѣзи, които послушать на радо сѣрдце могѣтъ да ся надѣва, че ще имъ ся повърне свободѣтъ; но тѣзи, които откажѣтъ да ся подчинѣтъ на нашытъ законы ще останѣтъ робѣе до живота си. Дава ви ся този день да ся привыкнете на вашѣтъ лошѣ сѣдбины; но ако ютрѣ и най-малко нѣщо прожмрете, вый сте за секога робыня.“ Елиса ся ползува отъ туй обѣщаніе и избѣлва хиляды цовкы сѣрѣщо този островъ и неговытъ жители; но Мира, като ся възползува отъ ѿднѣ минутѣ, та никой ѿ невидѣше, хвърли ся прѣдъ краката на господарѣтъ си и ѿ каза: „Утѣшете ся, господжо, азъ нема да вы злоупотрѣблявамъ спорѣдъ вашъ начинъ, а щѣ вы чествувамъ секога като моѣ господарѣ.“ На утрѣшныя день ѿ